

Advent a ľudová zbožnosť

Advent je obdobie očakávania, obrátenia a nádeje: - očakávania – ktoré je spomienkou na prvý, skromný príchod Spasiteľa v našom smrteľnom tele; očakávania – ktoré je modlitbou prípravy na posledný, slávny príchod Krista, Pána dejín a Sudcu všetkých ľudí; - obrátenia, na ktoré liturgia tohto obdobia často vyzýva hlasom prorokov a predovšetkým Ján Krstiteľa; „Robte pokánie, lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo“ (Mt 3, 2); - radostnej nádeje, že spása, ktorú už Kristus zavŕšil (Rim 8, 24-25) a milosť, ktorá je už prítomná vo svete, spejú k svojmu dozretiu a plnosti, čím sa prísľub zmení na vlastníctvo, viera na videnie, a „budeme mu podobní, lebo ho budeme vidieť takého, aký je“ (1 Jn 3, 2). Ľudová zbožnosť je citlivá na čas adventu, nadovšetko ako na pamiatku prípravy na príchod Mesiáša. V kresťanskom ľude je pevne zakorenené povedomie dlhého očakávania, ktoré predchádzalo narodeniu Spasiteľa. Veriaci vedia, že Boh prorockými podporoval nádej Izraela v príchod Mesiáša. Ľudovej zbožnosti neuniká mimoriadna udalosť, naopak, vzbudzuje v nej veľký obdiv skutočnosť, že Boh slávy sa stal Dieťaťom v lone pokornej a chudobnej panenskej ženy. Veriaci sú zvlášť citliví na ťažkosti, ktoré musela Panna Mária znášať počas tehotenstva a dojíma ich myšlienka, že v hostinci nebolo miesta pre Jozefa a Máriu, ktorá mala porodiť božské Dieťa. Vo vzťahu k adventu vznikli rozličné prejavy ľudovej zbožnosti, ktoré podporujú vieru ľudu a prenášajú z generácie na generáciu povedomie niektorých hodnôt tohto liturgického obdobia. Umiestnenie štyroch sviec na venci upletenom zo stále zelených vetvičiek sa stalo symbolom adventu v mnohých kresťanských krajinách, vrátane Slovenska. Adventný veniec s postupným zapalovaním jeho štyroch svietel nedeľu čo nedeľu, až do slávnosti Narodenia Pána, je pamiatkou rozličných etáp dejín spásy pred Kristom a symbolom prorockého svetla, ktoré postupne osvetľovalo noc očakávania až po východ Slnka spravodlivosti. V adventnom čase sa v niektorých krajinách konajú procesie rozličného druhu, ktoré sú ohlasovaním po uliciach, že je už blízko narodenie Spasiteľa („jasná hviezda“ niektorých talianskych krajov), alebo pripomienkou cesty Jozefa a Márie do Betlehema a ich hľadania pohostinného miesta pre Ježišovo narodenie („posada“ v španielskej a latinsko-americkej tradícii). V severnej hemisfére spadajú do

adventného obdobia zimné kántrové dni. Znamenajú určitý prechod ročného obdobia a moment pokoja v určitých sektoroch ľudskej činnosti. Ľudová zbožnosť je pozorná na priebeh životného cyklu prírody: zatiaľ čo sa slávia zimné kántrové dni poľné semeno leží v pôde, očakáva svetlo a teplo slnka, ktoré práve v zimnom slnovrate znovu začína svoju cestu, že mu pomôže klíčiť. Tam, kde ľudová zbožnosť ustanovila obradné prejavy zmeny ročného obdobia, zachovávajú sa a cenia ako momenty prosby k Bohu a uvažovania o význame ľudskej práce, ktorá je spoluprácou na tvorivom diele Boha, seberealizáciou osoby, službou spoločnému dobru, uskutočňovaním plánu vykúpenia. V adventnom období liturgia oslavuje často a príkladným spôsobom Preblahoslavenú Pannu Máriu: pripomína niektoré ženy Starého zákona, ktoré boli predobrazom a prorockým jej poslaním, vyzdvihuje postoj viery a pokory, ktorým Mária z Nazareta ochotne a úplne súhlasila so spásanosným Božím plánom; objasňuje jej prítomnosť v udalostiach milosti, ktoré predchádzali narodeniu Spasiteľa. Aj ľudová zbožnosť venuje v advente osobitnú pozornosť Panne Márii; jasne o tom svedčia rozličné nábožné cvičenia, najmä novény k Nepoškvrnenej a k Vianociam. Jednako však hodnotenie adventu „ako času osobitne vhodného pre kult Pánovej Matky“ neznamená, že toto liturgické obdobie možno predstavovať ako „mesiac Panny Márie“. V liturgických kalendároch kresťanského východu, obdobie prípravy na tajomstvá zjavenia (advent) Božej spásy (teofánia) v tajomstvách narodenie – zjavenia jednorodeného Syna Boha Otca, sa javí predovšetkým ako mariánske. Pozornosť sa sústreďuje na prípravu Pánovho príchodu v tajomstve Bohorodičky. Pre Východ sú všetky mariánske tajomstvá, tajomstvami kristologickými, čiže zameranými na tajomstvo našej spásy v Kristovi. Slávnosť Nepoškvrnenej (8. decembra), hlboko prežívaná veriacimi, dáva priestor mnohým prejavom ľudovej zbožnosti, ktorej zvláštnym prejavom je novéna k Nepoškvrnenej. Niet pochyby, že obsah sviatku Nepoškvrneného počatia Panny Márie, ako príprava na Ježišovo narodenie, dobré ladí s niektorými opornými témami adventu; aj on poukazuje na dlhé mesiášske očakávanie a pripomína prorocktva a symboly Starého zákona, používané aj v adventnej liturgii.

VŠETKY ŽIARIVÉ HVIEZDY

*Všetky hviezdy vysvietili
svoje piesne žiarivé
cez noc plné krásy sily
v tomto modrom zálive.*

*Trojčiarkové la la la la
do tiem ako výmenu
ranná hviezda vyspievala
Bohu trojjedinému.*

*Hviezdny koncert jasu plný
v nežnom pianissime
tíchnu, mlkne na výslni.
Aj my svoj hlas stíšime?*

*Zamĺkneme v dolcissime,
keď nám Slnko vychodí
vyladiť nás v svojom rýme
na slnečné východy?*

Využiť dočasnú neprítomnosť

Každý, kto odchádza, má túžbu, aby aj v jeho neprítomnosti všetko pokračovalo tak, ako má. Evanjelista sv. Marek cituje Ježišove slová: „Majte sa na pozore... Bdejte!“ Je to tak, ako keď človek odcestuje – opustí svoj dom, svojim sluhom odovzdá moc, každému určí prácu a vrátnikovi prikáže bdieť. Ako keby aj nám Ježiš odkazoval, že chvíľku nebude doma, preto si želá, aby nič nenarušilo chod domácnosti Božieho kráľovstva.

Čo nám chce Ježiš povedať na prahu adventu? Predovšetkým to, že mu nie je ľahostajný osud sveta, osud človeka. Nie je mu jedno, kam sa človek uberá, ako žije, čomu sa venuje, aké hodnoty vyznáva. Ježiš je starostlivý. Starostlivosť však neznamená zvedavosť.

V našich mestách môžeme stretnúť húfy zvedavcov. Nech sa stane čokoľvek, dobré či zlé, nikdy nechýbajú. Svet je ich plný, nápadne pripomínajú obetavých a starostlivých ľudí. V istých chvíľach je ťažké rozoznať tieto dve kategórie. Zvedavec chce iba informáciu, senzáciu, pikantériu. Potrebuje nasýtiť svoju chorobnú zvedavosť. Starostlivý človek tiež potrebuje informáciu. Tá ho však vedie ďalej. Skúma možnosti pomoci, pýta sa, ako posilniť iných. Ježiš často vystupuje ako bedlivý pozorovateľ. Napríklad si všimá, kto a koľko hádže do chrámovej pokladnice. Všimá si, že niektorí sa v chráme modlia a iní kupčia. Vie, že priateľ Lazár zomiera, no on odkladá svoj príchod.

Synovi človeka veľmi záleží na tom, aby každý dostal úlohu a zodpovednosť. Krátky úsek z evanjelia je viac ako výrečný. Človek z podobenstva odovzdal moc, prácu a výzvu bdieť. Nezostal nik, kto by sa vyhol starostlivému hospodárovi. Ten pamätal na každého. Každý sa musí pričiniť. Chod domácnosti pripomína reťaz z viacerých článkov. Známa je udalosť z evanjelia, na základe ktorej vieme, že Pán posielal učeníkov po dvoch (Mk 6, 7). Všetci poznali svoju úlohu, kompetenciu, zodpovednosť. Ježiš ich pripravil a poučil. Dal im základ, aby na ňom stávali a naučili sa rozhodovať samostatne.

Vstupujeme do nového liturgického roka. Je to ako keby sme vstupovali do nového domu – s posvätnou bázňou, s čistejšími myšlienkami, s radostnejším očakávaním. Skúsme vstúpiť s myšlienkou – ako môžeme byť platným, ako nesledovať iba svoje osobné pohodlie, ako sa naučíť väčšej zodpovednosti?

Všetci sa vidíme medzi tými ľuďmi z podobenstva, ktorí dostávajú inštrukcie a poslanie. Patríme do domu Hospodára, ktorý sa nakrátko vzdialil. Nechceme predsa iba využívať dobrodenia Pánovho prýbytku či zneužívať jeho dočasnú neprítomnosť! Chceme skrásliť a obohatiť prýbytok! Chceme ho zveľadiť! Nič tak nepri-speje k dosiahnutiu tohto cieľa ako naša osobná premena. My sami sme totiž Božím prýbytkom, lebo sv. Pavol nás o tom pouča: „Neviete, že ste Boží chrám a že vo vás prebýva Boží Duch?“ (1 Kor 3, 16). V sile tejto inšpirovanej myšlienky nájdime pevné miesto na poli Cirkvi, nájdime ho tam, kde urobíme čo najviac preto, aby nás Pán našiel bdejúcich a pripravených.

ŠTEFAN VITKO

Oznamy

Deväťdňovou novénou – od 29. novembra do 7. decembra 2011 – sa chceme pripravovať na slávnosť Nepoškvrneného Počatia Panny Márie.

Mariánska dogma ktorú 8. decembra 1854 vyhlásil pápež Pius IX., hovorí: „Najsvätejšia Panna Mária bola od prvého okamihu svojho počatia vyvolenou ako jedinečný dar milosti a výsad od Všemohúceho Boha, pre zásluhy Ježiša Krista, Vykupiteľa ľudstva, bola uchovaná čistou od každej škvrny dedičného hriechu“. Bolo to slávnostné potvrdenie stáročí kresťanskej viery, že tá, ktorú anjel pozdravil ako „milostiplnú“ Lk 1,28, vstúpila do svojho ľudského bytia bez poškvry dedičného hriechu. O štyri roky neskôr po vyhlásení dogmy sa Panna Mária zjavila po prvý raz v jaskyni vtedy 14-ročnej Bernadette Soubirous 11. februára 1858 ako Nepoškvrnené Počatie.

Naším rodinám ponúkame spoločné prežívanie adventu s duchovnou aktivitou: „Kto dá prístrešie Svätej rodine“. Rodiny, ktoré budú chcieť takto spoločne prežívať advent, nech sa zapíšu u pána farára, ktorý tento deviatnik povedie. Bližšie informácie o deviatniku sa dočítate na webovej stránke farnosti alebo v týždenníku Vištucké listy.

Spoveď pred prvým piatkom bude v pondelok – stredu od 16,30 h. A vo štvrtok – piatok už od 16,00 h.

Fatimský ruženec sa pomodlíme v sobotu po svätej omši.

V nedeľu o 14,00 h. sa členovia živého ruženca pomodlia spoločne ruženec a po litániách a deviatniku sa uskutoční výmena ružencových tajomstiev.

Sväté omše v týždni po 1. adventnej nedeľi - (B)

28.XI. pondelok « Missa Tridentina »

17.00 Za Ľ Františka a Máriu Podolských

29.XI. utorok

17.00 Za Ľ Gustáva Štiavnického a rodičov

17.30 Prvý deň deviatnika – (Gn 3, 15)

30.XI. streda

17.00 Za Ľ Cypriána Fabiankoviča, manželku a syna

17.30 Druhý deň deviatnika – (Iz 7, 14,8,10c)

1.XII. prvý štvrtok

16.00 Adorácia za duchovné povolania

17.00 Za zdravie a Božiu pomoc

17.30 Tretí deň deviatnika – (Lk 1,26-28)

2.XII. prvý piatok

17.00 Za Ľ Petra Pešku

17.30 Štvrtý deň deviatnika – (Lk 1, 30-35)

3.XII. prvá sobota – rorátna sv.omša – priniesť lampáše alebo sviečky

6.30 Za zdravie a Božie požehnanie

7.00 Piaty deň deviatnika – (Lk 1, 39-45)

Upratovanie kostola č.d. 325 - 352

4.XII. 2.adventná nedeľa –(B) - prvá nedeľa v mesiaci

8.00 Za Ľ Stanislava a Ludmilu Novosedlíkových

Lektori: Hrdlovičová K., Šuplatová M.

10.00 Za Ľ Agnešu Garasovú (30. deň) a manžela Floriána

Lektori: Fajkusová P., Polakovičová Z.

14.30 Šiesty deň deviatnika – (Lk 1, 46-48)

Liturgický kalendár

28.XI. pondelok sv.Katarína Labouré, panna

29.XI. utorok sv. sv.Saturnin, mučeník

30.XI. streda sv.Ondrej, apoštol - sviatok

1.XII. štvrtok sv.Edmund Kampián, kňaz, mučeník

2.XII. piatok sv.Bibiána, mučenica

Urputný zápas o moju dušu. Odohráva sa v celkom inej rovine. Človek nikdy a nikde nie je celkom sám. Je obklopený bytosťami. Sú dobré a zlé, každá iného druhu a stupňa. Kráčajú pri mne. Len čo dobre zdriemnu, unavia sa alebo sa im stratím, prídu zlí. Mali ma už skoro celkom v rukách. Vyzeral som ako duševne chorý, ale som sa s nimi bil. Dokonca som jednému povedal: „Že sa nehanbíš!“ Dobrí mali tváre neznámych ľudí, len jednu som poznal (p. Šp.). Uzdravili ma a ja som kráčal ďalej. Chvilku som si odpočinul, lenže zlí ma stále sledovali. Vymieňali sa pri mne a stále obťažovali. Pannu Máriu som nevidel. Ten boj je vo vyššej rovine, ale nie celkom hore. Nemožno slúžiť dvom pánom.

Zlí sa na dobrých veľmi hnevajú, ale im nemôžu škodiť. Zo zeme len pár ľudí môže zasahovať do tohto boja. Ostatní sem nedorástli. Viem, že človek je obklopený bytosťami, len kvôli telu ich nevidíme. Ale sú to ľudia. Tieto hmotné veci, alebo svetské postavenie, práca a podobne, nič neznamenajú. Podstatné je to, či miluješ dobro alebo zlo. A potom ešte niečo, či to máš alebo nemáš. Volím si vedome a dobrovoľne dobro. Aj keď zlí brúsia okolo.

Dobré bytosti, stojte pri mne. Neopúšťajte ma, dobrí ľudia, buďte mojimi anjeli. I ja chcem byť len vašou dobrou strážnou bytosťou a viesť vás len k Bohu, dobru a láske.

Prebudil som sa a cítil som, ako zo mňa stiahli akýsi povlak, alebo som sa rýchlo odkiaľ si sťahoval do svojho hmotného tela? Začínam sa báť.

Všetko, čo učí naša kresťanská viera, aj to, o čom sa málo rozpráva, je pravda. Robili si na mňa nárok. Radšej chcem žiť ako posledný otrok, než patriť takej oplzlej, ošklivej spoločnosti. Ak tam nedorastieš, tak nič nevieš. Tá radosť z toho a šťastie, že sa stávaš anjelom. Radšej chcem byť po celý život posledným človekom, len aby som ušiel Zlému a bol prijatý medzi dobrých. Aj naši anjeli zoslabnú v boji a zamdlievajú. Potom nastúpi zlí a človek je veľmi ohrozený. Nesmieš sa s nimi ani len rozprávať. Sú agresívni, neodbytní a robia si nároky. Ak ním pohrdneš, odíde, ale pošle silnejšieho. Pravdu mal sv. Augustín, keď povedal: „Pane, tu rež, tu páľ, tu bi, len vo večnosti ma ušetri.“ Jediné správne delenie ľudí: Bytosti dobré a zlé. To ostatné je nič. Deti vo veľkej vojne.

Toto je múzeum. Môžeš ho vylepšovať koľko chceš. Vedenie si neuvedomuje svoju zodpovednosť. Viem, že budem vážený a zodpovedný za svoje skutky, ale rád by som pracoval na nejakom projekte, ktorý by mal aspoň akú takú pravdepodobnosť, že prežije. Na Šanci pre budúcnosť. Toto je pochovávanie a konzervovanie minulosti. Tá naša pokora!

Neochota rásť a trápiť sa. Kristus staval osobnosti. Budoval človeka veľkého formátu. Je nepriateľom trpaslíkov, farizejov a otrokov. Robíme z ľudí deti (ľahšie sa vedú). Potom ich posielame s mečmi proti tankom. Začiarujeme si, koľkí nám padli, ako keby to bol zmysel boja a dejín. Ako vychovávať kresťanov, bojovníkov. Osobnosti, ktorých by sa tí druhí báli? Či nám do systému niekto nevpíetol idey, ktoré nás oslabujú, aby nás tak ľahšie ovládli?

V Montreale mali Židia pavilón svetového židovstva a plno portrétov veľkých ľudí, ktorých dal Sion svetu. Cirkev mala kostolík, staré umenie a starú vedu.

Ja obdivujem ten tvoj Bohu rovný pokoj. Celé ľudstvo trpí, aby pochopilo zmysel svojej existencie a činnosti (tak sa vyjadril kardinál Wojtyła), a ty si si taký istý a pokojný.

Život plynie hladko, bez problémov, lebo „vieš, komu si uveril“. To vedia aj moje prvoprijímajúce deti. Ja sa ale trápim spolu s celým svetom, som s ním solidárny a nesiem svoju bolesť a kríž, aby som aj ja platil a priložil svoju hrivnu. Nesmieš byť naivná maličká dušička. Ty máš byť mužom viery a poznania zložitosti vecí a sveta, máš vedieť syntetizovať všetky druhy farieb v jediný obraz, za ktorým je ešte väčšia hĺbka a tajomstvo.

Ten pokoj a istota sa mi zdá nebezpečné zjednodušenie, fasáda, klam alebo sebaklam.

Týmto posolstvom zasiahnuť svet v jeho centre. Tam, kde pulzuje život. Neuspokojiť sa s okrajovými situáciami. Keď sa človek narodí a keď umrie. Kristus oslovil svet z jeho stredu, patril k nemu rečou, ktorej rozumel, skôr činnosťou, ktorú potreboval.

Čo chýba dnešnému svetu? My tieto hodnoty máme. Len ich treba vytiahnuť, žiť ich a hlásať ich ako radostnú zvesť.

Mali by sme bojovať proti cenzúre, ktorá zúrivo škrtá všetko náboženské. Pôvodne mala chrániť občana pred pornografiou a štát pred diverziou. Zvrhla sa len na protináboženský boj. Sme ďaleko od toho, aby bolo celé umenie kresťanské. Život nie je len kostol a teológia. Ale celý život má patriť Bohu, Jeho oslavovať a každý má právo na čisté umenie. My ho máme tvoriť a vyžadovať. Nelamentovať - tvoriť.

Anton Srholec „Ako čerstvý chlieb“

U nikoho v Izraeli som nenašiel takú vieru

K Bohu nedôjde profesionál vo viere, bez túžby po osobnom stretnutí s ním. K Bohu dôjde skôr človek, ktorý je schopný chápať svoje nedostatky, počuť Božie volanie a hlavne hlboko veriť.

Hoci Ježiš ponúka myšlienku o Božom kráľovstve, vidí, že izraelský národ spovrchnel. Viera sa stala iba každodennou zvyklosťou, nie odpoveďou na opakujúcu sa Božiu výzvu. Židia zabudli, že všetko dobro je nezaslúženým Božím darom, že neexistuje žiadna zásluha či nárok voči Bohu. Je veľkým tajomstvom, prečo Ježiš niekedy odmieta skoro celý izraelský národ a pomôže neveriacim. A tak sa stane niečo, čo vyvolený národ nečakal. Ježiš urobí deliacu čiaru. Odteraz už nebude rozdiel medzi Izraelom a pohanmi, ale medzi veriacimi a neveriacimi. Čiara povedie stredom človeka.

Stotník to pochopil. Mal obrovskú túžbu po Bohu. Bol vnútri Božieho kráľovstva a vložil svoju nádej do toho, ktorého slovo dokáže prekonať priester. Stačí jeho slovo. Tu si nikto nemôže myslieť, že nedostane nič od Krista. Každý je pozvaný, aby prosil, a môže si vyprosiť všetko. Kristova láska nikdy nezabúda na tých, ktorí sú otvorení pre vieru a dávajú priestor Božiemu kráľovstvu.

Nezáleží na tom, aká beznádejná sa ukáže situácia. Ježiš ukazuje, že netreba byť skeptický, stačí dôvod srdca - veriť!

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“

Hlas

Sedliak zo Šlezvicka vedel o istej chudobnej rodine, ktorej zomrel otec. Vybral sa na cestu, lebo chcel dať vdove 20 mariek, aby si aj s deťmi niečo na Vianoce dožičili. Ako prešiel kus cesty, ozval sa v ňom hlas: Keď tá žena dostane naraz 20 mariek, to je vlastne dosť peňazí. Ľudí netreba rozmaznávať. A rozhodol sa, že jej dá 15 mariek.

Keď sa už blížil k domu, znovu počul ten hlas: „Nestačilo by aj 5 mariek? Ved' sa vôbec nemajú tak zle. Majú strechu nad hlavou a vyzerajú celkom veselí. Daj im 5 mariek. Iní jej nedajú ani toľko.“

Tu sa sedliak zastavil, zľakol sa sám seba a vnútornému hlasu, svojmu pukušiteľovi, povedal: „Ak nebudeš hneď a zaraz ticho, dám tej žene všetko, čo mám pri sebe.“

A tak aj urobil. Dal jej všetko, čo mal pri sebe. Boli to veselé sviatky aj pre sedliaka.

Rok nad evanjeliom

Božie slovo pre nás

V slove a v reči sa najplnšie a najzrozumiteľnejšie stretáme navzájom ako ľudia. Rečou vyjadrujeme navonok, čím sme vo svojom vnútri. Rečou sa zároveň obraciame na druhého človeka, otvárame sa mu, zjavujeme mu to, čo ináč nemôže vidieť a poznať - naše vnútro.

Aj Boh vyslovuje svoje myšlienky a vyjavuje svoje vnútro. Cez Slovo, ktoré sa stalo telom a človekom - cez Ježiša Krista, svojho Syna. Cez jeho osobu a život, a najmä cez jeho slovo. V Kristovom slove nám Boh dáva poznať seba, svoje myšlienky, zámary a činy. Ježišovo slovo je slovom Božieho Syna, a preto slovom Božím.

Čo značí Božie slovo pre nás? Čo ním Boh sledoval a sleduje, keď sa nám prihovoria?

Ak to chceme pochopiť, musíme sa najprv zamyslieť nad slovom vôbec. Ľudská reč zahŕňa niekoľko zložiek. V prvom rade ma obsah - niečo sa oznamuje, žiada, dosvedčuje. Ďalej je pozvaním na účasť - niekto sa obracia svojim slovom na druhého a čaká jeho odpoveď a postoj. Reč je výzvou, je pozvaním, aby druhý reagoval. Reagovať môžem už tým, že som pozorný a počúvam. Alebo tým, že prijímam informáciu. Reč môže byť aj príkazom. Ak vyjadruje prosbu, prosiaci čaká moju ochotu a splnenie prosby.

Reč je teda rozličná a rozličné sú aj reakcie na ňu. Keď svedčím o niečom, čakám, že druhý mi dôveruje a uverí. Nakoniec - slovom a rečou vyjadrujem nielen niečo, ale aj sám seba, svoj postoj, presvedčenie, svoje vnútro.

Ježiš je Slovo, ktoré „bolo na počiatku“. Ním bolo všetko stvorené. A ním bolo všetko usporiadané podľa miery, váhy a počtu (Mud 11, 21), nielen rozumne, ale i neprebádateľne múdro. Ježiš je druhá božská osoba, je Božie Slovo, Božia Múdrost'. To všetko nám zjavuje celým svojim byťim a životom. Toto všetko Ježiš vyjadroval aj svojim ľudským slovom. Nielen jeho osoba je nevyčerpatelná. Aj jeho slová majú hlboký význam - oznamujú pravdu, vyjadrujú tajomstvo, svedčia o Bohu, uzdravujú a dávajú život, vyzývajú a očakávajú odpoveď. Sú výzvou na vieru a na život z viery.

Slovo sa stalo človekom

O Bohu v Starom zákone sa mohlo povedať, že je na nebi, zatiaľ čo my sme na zemi. O Bohu, ktorého vyznávame v Kristovi a ktorý sa v Kristovi stal človekom, môžeme, ba musíme povedať, že prišiel medzi nás a že zostáva s nami po všetky dni až do skončenia sveta. Boh sa stal človekom a natrvalo chcel zostať s nami. Je teda nielen na nebi. Je aj tam, kde sme my - na zemi. A len na zemi ho možno hľadať a nájsť.

To, že Boh sa stal človekom, má nezmerateľný význam pre mňa, pre nás všetkých, pre dejiny, prítomnosť i budúcnosť. Boh sa stal jedným z nás. Písmo hovorí, že ten, kto miluje blížneho, naplnil Zákon. V tom je hlboká kresťanská pravda. Boh sám sa stal naším blížnym a stotožnil sa s každým človekom, aj s tým najbiednejším. Ježiš raz povie: „Čo ste urobili jednému z najmenších, mne ste urobili!“ Chcel, aby sme ho prijímali a milovali v každom človekovi.

Ako blízko je od chvíle zvestovania v duchu viery od Boha k človekovi a od človeka k Bohu! Pochopil som to?

Skrze Slovo povstalo všetko

Ľudské slová miznú, len čo boli vyslovené. Božie Slovo je vyslovené od večnosti a trvá, tvorí, stále sa zjavuje a vyzýva. V tomto svojom Slove Boh vyjadruje všetko, čím je, čo vie, čo pozná a čo zamýšľa. Ako človek spoznáva prostredníctvom svojho rozumu seba i celý svet, tak sa Boh dáva poznať vo svojom Slove a skrz svoje Slovo všetko tvorí.

Ohraničený rozum človeka potrebuje mnoho pojmov a mnoho slov. Boh zhrnuje všetko do jedinej idey, do svojho jediného Slova. V ňom vyjadruje všetku nepreskúmateľnú hĺbku všetkých vecí. V tomto Božom Slove je skryté celé poznanie ľudstva. V Božom Slove sú všetky pravdy a tajomstvá prebohaté a plné, zatiaľ čo u nás sú iba neistým tápaním. V Ježišovi je všetko a je to v ňom neprevýšiteľné. On je obraz neviditeľného Boha. V ňom bolo stvorené všetko. Všetko má v ňom svoje bytie. V ňom prebýva všetka plnosť. Tak napíše raz sv. Pavol Kolosanom (1,15-19).

Čo nachádzam ja v Slove, ktorým je Ježiš? Je pre mňa najplnším slovom sveta? Alebo dávam prednosť iným, menším a plytkým slovám? Vhlbujem sa do Božieho slova, ktoré nachádzam v evanjeliu?

Svetlo svieti vo tme

Sv. Ján hovorí o Ježišovi ako o pravom svetle, ktoré prišlo na svet. Toto svetlo svieti v tme. Je Božím svetlom pre celý svet.

Presvecuje ma svetlo Božie? Alebo mám zatiahnuté záclony duše a svedomia? Chránim sa pred Božím svetlom vo svedomí? Poznám bod, miesto, záľubu, návyk, ktorými sa protívim Bohu? Mám svoje názory, ktoré nemienim už roky zmeniť? Mám svoje vlastné názory na život, na hriech, na svedomie, na Cirkev? Svoje názory na lásku a manželstvo? Som v niečom nepriehľadný?

Nesmiem byť tmou, ktorá „neprijala svetlo“!

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku